

sion. Banen er en af dem, der er paa den jydsk Jernbanekommissions Forslag, og med Hensyn til hvilken Kommissionen foreslaar, at Staten for denne Egns Vedkommende kunde og burde yde $\frac{3}{4}$ af Anlægssummen, og det er det, vi efter Forslaget ønske.

Naar jeg nu skal gøre et Par Bemærkninger, vil jeg sige, at i Fjor gik det som i Forfjor. Forslaget gik gennem Folketinget, i Forfjor uden Udvalg, i Fjor blev det behandlet i et Udvalg og af Udvalgets store Flertal tiltraadt baade hvad Retning og hvad Tilskud angik — der var ganske vist enkelte Medlemmer, der tog Forbehold — og naar det i Fjor ikke blev til Lov, er det mit personlige Indtryk, at dette ikke skyldtes Uvillie fra Landstingets Side, men den daværende Trafikminister, der kategorisk erklærede, at han ikke vilde vide noget af Forslaget at sige, og saa fulgte hans Flertal i Landstinget ham. Havde han stillet sig velvilligt, tror jeg, at Forslaget var blevet gennemført i Fjor. I det hele taget har jeg det Indtryk, at der ikke har været Uvillie her i Rigsdagen, hverken i Folketing eller i Landsting, mod at komme den paagældende Egn i Møde. Jeg tror derfor, at det i Aar, som i Fjor, væsentligst vil dreje sig om, hvordan Ministeren vil stille sig, og det er da mit Haab, at det maa vise sig, at vi ogsaa med Hensyn til denne Sag have faaet Systemskitte, thi ellers er det tvivlsomt, om Forslaget bliver gennemført. Jeg har adskillige Gange udtalt, og skal ogsaa i Dag udtale, at det ikke alene for denne Egn gælder haardt om at faa en Jernbane gennemført snarest muligt, men hvad der især vil have Betydning er, at man faar at vide, hvad der overhovedet er Udsigt til at kunne faa. Om det saa sker i Aar eller om et Par Aar, har mindre Betydning. I den Henseende kunne vi gøre Indrømmelser, dersom Ministeren vil sige: i Aar eller til næste Aar have vi ingen Penge. Der er talt saa meget om 1904, om Princippet i Loven af 1894. For Resten er dette Princip brudt med Hensyn til Odder-Banen, og maaske ogsaa med Hensyn til nogle andre Baner. Loven kom i Stand i 1894, og dette Forslag var fremme i 1894, og der skete efter min Mening en Urét ved, at det ikke kom med. Af hvilke Grunde det ikke kom med, skal jeg ikke komme ind paa; det var maaske nok de særlige Forhold paa Rigsdagen, der da gjorde Udslaget.

Jeg skal slutte med at henstille til den højtærede Minister, at tage saa vel-

villigt, han overhovedet kan, paa dette Lovforslag. Det er en Velfærdssag for Egnen. Vi have i saa mange Aar bombarderet Regering og Rigsdag med denne Sag, at det er paa Tide, at vi komme til Ende dermed.

Th. Nielsen: Ja, den ærede Ordfører henviste jo til den jydsk Jernbanekommission, som behandlede samtlige Baneanlæg i det store jernbanetomme Rum i Jylland, og det er ganske rigtigt, at den Bane, hvormod der her er Tale, var mellem de Privatbaner, Kommissionen foreslog. Men jeg vil tillige gjøre opmærksom paa, at naar denne Bane blev foreslaaet, var det i Forbindelse med samtlige de andre baade Stats- og Privatbaner, som Kommissionen foreslog, og dersom det er det høje Tings Mening at opfylde Kommissionens Forslag i dets Helhed og bygge samtlige disse Baner — saaledes maa jo Kommissionsforslaget opfattes — saa har jeg ikke noget imod denne Banes Bygning. Men dersom den skulde staa isoleret, dersom den skulde komme til Bygning, uden at de øvrige Forslag, hvormed Kommissionen fremkom, bliver gennemførte, tror jeg, vi gøre Urét mod andre Egne af Jylland. Jeg tror ogsaa, at det vil være til stort Tab for Statskassen. Siden 1893—94, da de Forslag, som den ærede Ordfører henviste til, vare paa Bane, er der jo bygget to Privatbaner ude i vedkommende Egn, nemlig Kolding—Egtved og Vejle—Vandel Banerne, og dersom denne Bane, hvormod der her er Tale, skulde bygges uden Forbindelse med samtlige øvrige foreslaaede Anlæg, tror jeg, at disse Baner, som Statskassen er stærkt interesseret i, ikke ville kunne svare sig. Til de af mig før nævnte Baner har Staten bidraget Halvdelen af Anlægssummen, men den Bane, hvormod der her er Tale, kommer til at gaa i Nabosognene, i disse Baners Opland. Disse to Baner ere nu uheldigt stillede med Indtægt, den ene er vistnok den af samtlige Privatbaner, der svarer mindst Udbytte, og om den anden har Bestyrelsen tidligere afgivet den Erklæring, at dersom — ikke just den Bane, her foreslaas, men en lignende — kom til at gaa gennem Nabosognene, de Sogne, hvormod der her er Tale, vilde denne Bane, Vejle—Vandel Banen, ikke en Gang kunne bære sine Driftsudgifter. Det tror jeg, Bestyrelsen har Ret i. Naar vi nu bygge denne Bane, hvortil Staten giver de tre Fjerdedele af Anlægssummen, tager den en stor